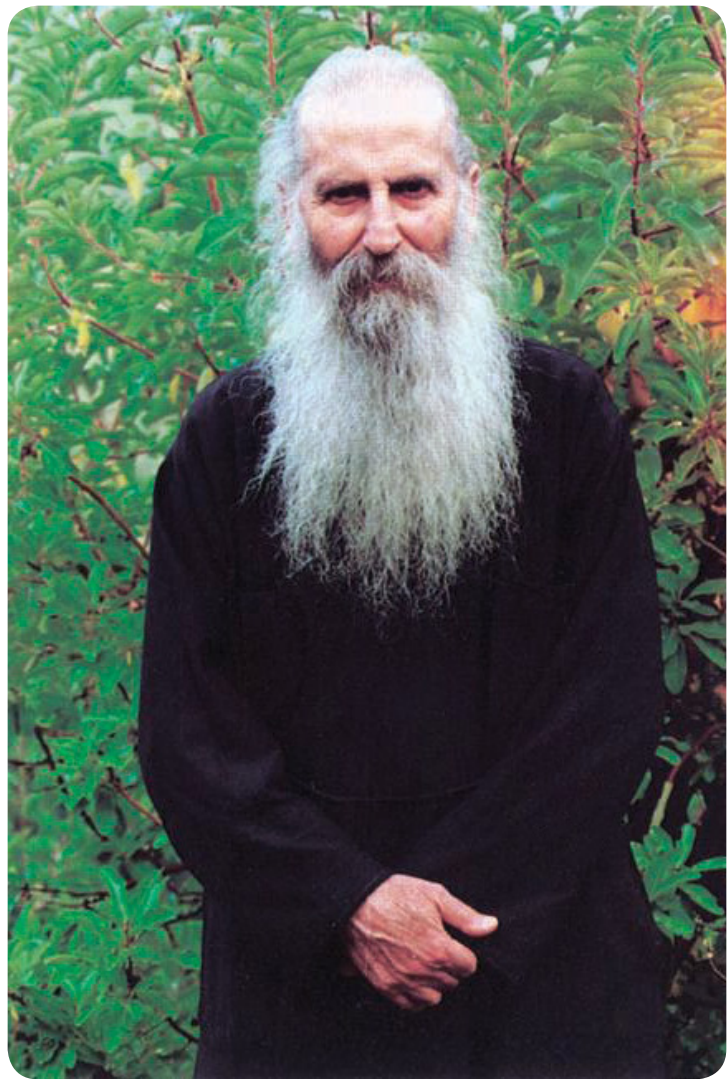

ΑΓΙΟΣ ΙΑΚΩΒΟΣ Ο ΕΝ ΕΥΒΟΙΑ
ΒΙΟΣ - ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ - ΘΑΥΜΑΤΑ
ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΠ. ΑΝΔΡΕΟΥ (ΧΑΡΑΚΗ) ΛΕΜΕΣΟΥ
ΛΕΜΕΣΟΣ 2018

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μέ μεγάλη συγκίνηση καί πνευματική χαρά προλογίζω τη μικρή αὐτή ἔκδοση τῆς ἑνορίας τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα - Χαράκη μέ τή συνοπτική βιογραφία τοῦ ὁσίου καί θεφόρου πατέρα μας Ἰακώβου τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ μαζί μέ τόν παρακλητικό κανόνα πρὸς αὐτόν μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐπίσημης διακήρυξης τῆς ἀγιότητάς του ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί τῆς ἀναγραφῆς του στό ἀγιολόγιο τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας.

Ἡ ἀγία ζωή, τό ἔνθεο παράδειγμα καί ὁ χαριτωμένος του λόγος ἀποτελοῦν γιά μάς τούς ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ εὐρισκομένους χριστιανούς φῶς στό σκοτάδι μας, πηγὴ ἔμπνευσης στήν ἄτονη ζωὴ μας καί ἀπλανῆ καθοδήγηση στή σύγχυση τῶν ποικίλων ρευμάτων πού κτυποῦν τήν ὑπαρξὴ καί πορεία μας. Εὐχαριστοῦμε τόν Πανάγιο Κύριό μας, Ἰησοῦ Χριστό πού στίς ἔσχατες αὐτές μέρες μάς χάρισε ἀστέρα πολύφωτο, τόν ὄσιο πατέρα μας Ἰάκωβο τόν ἐν Εὐβοίᾳ καί ἐπικαλούμαστε τίς ἅγιες εὐχές καί εὐλογίες του σέ ὅλους μας.

Μετ' εὐχῶν διαπύρων

†Ὁ Λεμεσοῦ Ἀθανάσιος

**ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ
ΤΟΥ ΕΝ ΕΥΒΟΙΑΙ**
Παιδική και νεανική ηλικία

Ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος γεννήθηκε στὶς 5 Νοεμβρίου τοῦ 1920 στὸ Λίβισι τῆς Μάκρης, ἓνα παραθαλάσσιο χωριὸ τῆς ἀγιοτόκου Μικρᾶς Ἀσίας στὸ ὕψος τοῦ Καστελλόριζου. Ἡ οἰκογένειά του ἦταν ἀπὸ τὶς πρὸ εὐπορες οἰκογένειες τοῦ χωριοῦ, περισσότερο ὅμως ξεχώριζε γιὰ τὴν εὐσέβειά της καὶ τὴν ἀγνή χριστιανικὴ τῆς πίστη. Στὸ γενεαλογικὸ δέντρο τῆς οἰκογένειας περιλαμβάνονται ἑπτὰ γενεὲς Ἱερομονάχων, ἓνας Ἀρχιερέας καὶ ἓνας Ἅγιος.

Ὁ πατέρας του ἦταν ὁ Σταῦρος Τσαλίκης καὶ ἡ μητέρα του ἡ Θεοδώρα Κρεμμυδά. Οἱ εὐλογημένοι γονεῖς του ἀπέκτησαν συνολικὰ ἑννέα παιδιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ὅμως, ἔζησαν μόνο τὰ τρία, δύο ἀγόρια καὶ ἓνα κορίτσι. Ὁ Ἰάκωβος ἦταν τὸ δεύτερο κατὰ σειρά ἀγόρι “ἀπὸ τὰ ἀπομεινάρια τοῦ Χάρου”, ὅπως συνήθιζε νὰ λέει ἡ μητέρα του.

Λόγω τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς, ἡ οἰκογένειά του ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψει τὴ Μικρασιατικὴ γῆ καὶ νὰ ἐγκατασταθεῖ στὴ μητροπολιτικὴ Ἑλλάδα. Ἐγκαταστάθηκαν ἀρχικὰ στὸ χωριὸ Ἅγιος Γεώργιος τῆς Ἀμφισσας καὶ στὴ συνέχεια στὸ χωριὸ Φαράκλα τῆς Βόρειας Εὐβοίας.

Τελείωσε τὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο μὲ ἄριστη ἐπίδοση. Ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ ἐπέμενε, γι’ αὐτὸν τὸν λόγο,

νά σταλεί στη Χαλκίδα, για νά συνεχίσει τή φοίτησή του στο Γυμνάσιο. Οί γονεῖς του, ὅμως, φοβούμενοι μήπως κινδυνεύσει μακριά ἀπό τήν οἰκογένειά του, προτίμησαν νά τόν κρατήσουν κοντά τους. Ἔτσι ἔμεινε μέ τῖς γραμματικῆς γνώσεις τοῦ Δημοτικοῦ.

Μέχρι τὰ τριάντα του χρόνια ἔζησε στό σπίτι τῶν γονιῶν του. Ἀπό τήν εὐλαβέστατη μητέρα του ἔμαθε νά προσεύχεται καί νά κάνει μετάνοιες. Ἀπό μικρὸς μάλιστα εἶχε μεγάλη παρησία στήν προσευχή του, κάτι πού ἔβλεπαν οἱ γύρω του καί ζητοῦσαν συχνά τῖς προσευχῆς του. Μεγάλος ἦταν ὁ πόθος του, ἐπίσης, ν' ἀφιερωθεῖ στόν Θεὸ καί νά γίνει ἀσκητής. Πολὺ ζωντανὴ ἦταν πάντοτε ἡ σχέση του μέ τήν Ἵπεραγία Θεοτόκο καί μέ ὅλους τοὺς Ἁγίους. Μιὰ φορὰ ἡ Παναγία καί μιὰ φορὰ ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος τὸν ἔκαναν καλὰ μέ θαυματουργικὸ τρόπο. Τοῦ ἐμφανίστηκε ἀκόμη ἡ Ἁγ. Παρασκευή, ἡ ὁποία τοῦ ἀπεκάλυψε τήν πορεία πού θ' ἀκολουθοῦσε στή ζωὴ του.

Στὰ εἴκοσι δύο του χρόνια ἔχασε τὴ μητέρα του, ἡ ὁποία εἶχε ὄντως ὀσιακὸ τέλος· τρεῖς μέρες προτοῦ ἀναχωρήσει γιὰ τήν ἄλλη ζωὴ, τῆς τὸ ἀνακοίνωσε ὁ ἄγγελός της. Στὰ εἴκοσι ἐπτὰ του χρόνια ὑπηρέτησε τὴ στρατιωτικὴ του θητεία, ἡ ὁποία διήρκεσε τρία χρόνια. Συνέπεσε δὲ κατὰ τὴ δύσκολη ἐποχὴ τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ. Στὰ τριάντα του χρόνια γύρισε πίσω στο χωριό του, ἀποκατέστησε τὴν ἀδελφή του, ὅπως ἦταν ἡ ἐντολὴ τῆς μητέρας του, ἀφοῦ

καὶ ὁ πατέρας του εἶχε ἤδη ἀφήσει τὸν γήινο κόσμον, καὶ ἦταν ἕτοιμος πλέον ν' ἀκολουθήσει τὴ μοναχικὴ ζωή.

Μοναχικὸς βίος - Στὴ Μονὴ Ὁσίου Δαυίδ

Επιθυμία του ἦταν νὰ πάει στοὺς Ἁγίους Τόπους, γιὰ νὰ ζήσει στὴν ἔρημο ὡς ἀσκητής. Πῆγε, ὅμως, πρῶτα στὴ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Δαυίδ (15 Ἰουλίου 1952), γιὰ νὰ ζητήσει τὴν εὐλογία καὶ τὴ βοήθεια τοῦ Ἁγίου. Μὲ θαυμαστὸ τρόπο ὁ Ὁσιος Δαυίδ τὸν κάλεσε νὰ γίνῃ μοναχὸς στὸ Μοναστήρι του καὶ ἀμέσως - χωρὶς ἄλλη σκέψη - τοῦ ἔδωσε τὴν ὑπόσχεσή του.

Ἡ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Δαυίδ λειτουργοῦσε τότε κατὰ τὸ ιδιόρρυθμο σύστημα καὶ εἶχε μονάχα δύο - τρία γεροντάκια. Ἦταν δὲ κυριολεκτικὰ ἐρειπωμένα. Ἡγούμενος ἦταν ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νικόδημος Θωμάς, ἓνας ἐνάρετος κληρικός, ὁ ὁποῖος, ὅμως, ζοῦσε ὡς ἐφημέριος στὴ Λίμνη μαζὶ μὲ τὶς ἀδελφές του.

Μὲ τὸ ξεκίνημα τῆς μοναχικῆς του ζωῆς ὁ π. Ἰάκωβος ἔβαλε, ὅπως ὁ ἴδιος ἔλεγε, “ἀρχὴ ἀπαράβατη τὴν ὑπακοή, πὺ εἶναι ἡ βάση καὶ τὸ θεμέλιο στὴ μοναχικὴ ζωή”. Τίποτα δὲν ἔκανε χωρὶς τὴν εὐλογία τοῦ Γέροντά του, τὴν ὁποία γιὰ νὰ λάβῃ ἔκανε πολλὰς φορὲς κοπιαστικὰς ὁδοιπορίες τεσσάρων καὶ πέντε ὡρῶν μέχρι τὴ Λίμνη.

Ἡ ἄκρα ὑπακοή του, ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας του ζήλος γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ τὴ σωματικὴ του ἐργασία προκάλεσαν τὸν φθόνο τοῦ μισοκάλου διαβόλου, μὲ ἀποτέλεσμα ὀλόκληρη ἡ ζωὴ του νὰ καταστῆ ἓνα ἰσόβιο (ἐκούσιο καὶ ἀκούσιο) μαρτύριο.

Εἰδικὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του στὴ Μονὴ Ὁσίου Δαυὶδ ἦταν γεμάτα δυσκολίες καὶ πειρασμούς. Ἀντιμέτωπος, κατ' ἀρχάς, τὴ σκληρὴ ἀντίδραση τῶν πατέρων τῆς Μονῆς, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν ὅ,τι ἦταν δυνατόν, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ φύγει ἀπὸ τὴ Μονή. Οἱ συνθήκες διαβίωσης του στὸ Μοναστήρι, ἐπίσης, ἦταν πάρα πολὺ δύσκολες, ἰδιαίτερος κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνες πού τὸ κρῦο ἦταν ἀφόρητο, δεδομένου ὅτι τὸ κελλί του ἦταν ἓνα ἐρείπιο, χωρὶς τζάμια καὶ μὲ κάτι παλιὰ παντζούρια πού δὲν ἔκλειναν καλά. Ἀποκορύφωμα τῶν πειρασμῶν του ὑπῆρξε ἡ ἐπίθεση πού δέχθηκε ἀπὸ πολλοὺς δαίμονες, οἱ ὁποῖοι τὸν κτύπησαν καὶ τὸν βασάνισαν ἀλύπητα καὶ τὸν ἄφησαν κυριολεκτικὰ μισοπεθαμένο. Ἐξῆσε, ὡστόσο, θαυμαστὲς ἐπεμβάσεις τοῦ Ὁσίου Δαυὶδ καὶ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων πού τὸν στήριξαν καὶ τὸν ἐνδυνάμωσαν.

Ἱερατικὴ ζωὴ - Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ὁσίου Δαυὶδ

Στὶς 18 Δεκεμβρίου τοῦ 1952 χειροτονήθηκε ἱεροδιάκονος καὶ τὴν ἀμέσως ἐπομένη ἡμέρα 19 Δε-

κεμβρίου του 1952 χειροτονήθηκε ιερομόναχος από τον Μητροπολίτη Χαλκίδος Γρηγόριο. Λίγες μέρες αργότερα πήρε και τη γραπτή άδεια πνευματικής πατρότητας, ώστε να μπορεί να εξομολογεί τους χριστιανούς.

Μετά τη χειροτονία του άλλαξε έντελως ή ζωή του. Λειτουργούσε έκτοτε καθημερινά, ενώ με πολύ ζήλο εξυπηρετούσε τα χωριά της περιοχής, που για χρόνια οι κάτοικοί τους ήταν αλειτούργητοι και ανεξομολόγητοι. Τελούσε βαπτίσεις, γάμους, κηδείες, ενώ συχνά περιέφερε την Τιμία Κάρα του Όσίου Δαυίδ για εύλογία.

Καθήκοντα ήγουμένου της Μονής του Όσίου Δαυίδ ανέλαβε στις 25 Ιουνίου του 1975 κατ' έντολήν του νέου Μητροπολίτη Χαλκίδος Χρυσοστόμου, παρά τις αντιρρήσεις που εξέφρασε και την απροθυμία του. Κατά τη διάρκεια της ήγουμενίας του ή μέχρι πρότινος άσημη Μονή έγινε πανελλήνιο και πανορθόδοξο προσκύνημα, στο οποίο προσέτρεχε πλήθος πιστών για να βρουν παρηγοριά. Παράλληλα φανερώθηκαν έξ ανάγκης πλέον τα πολλά χαρίσματα του Όσίου Ιακώβου, τα οποία με πολλή επιμέλεια προσπαθούσε να αποκρύψει, για να μην επαινείται από τους ανθρώπους.

Οι άσκητικοί του άγωνες υπήρξαν εφάμιλλοι των άγωνων των όσιων άσκητών που διαβάζουμε στο Γεροντικό, αλλά και οι πειρασμοί, οι δοκιμασίες, οι κακοπάθειες και οι έναντίον του επιθέσεις του σα-

τανά ἦταν ἀνάλογες μὲ ἐκείνες πὺ ἀντιμετώπισαν οἱ μεγάλοι ἀσκητές. Ὅσο ὅμως μεγάλωναν οἱ δοκιμασίες του, οἱ ἀρρώστιες του καὶ τὰ ποικίλα βάσανά του, τόσο ὁ Θεὸς τὸν χαρίτωνε μὲ σπάνια πνευματικὰ χαρίσματα, ὅπως τῆς διοράσεως, τῆς προοράσεως, τῆς διακρίσεως, τῆς παραμυθίας, τῆς ἰάσεως ἀσθενῶν καὶ τῆς ἐκδιώξεως δαιμόνων. Ἀξιώθηκε νὰ ζήσει θεοπτικὲς ἐμπειρίες καὶ νὰ ἐπιτελέσει ἐν ζωῇ πολλὰ θαύματα μὲ τὶς προσευχὲς του.

Ἡ ἀρετὴ πὺ τὸν διέκρινε ὅλως ἰδιατέρως, ἐκτὸς βεβαίως ἀπὸ τὴν ἀρετὴ τῆς ὑποποιοῦ ταπεινώσεως, ἦταν ἡ ἀρετὴ τῆς ἐλεημοσύνης, τὴν ὁποία κληρονόμησε ἀπὸ τὴν εὐλογημένη μητέρα του. Ἄδειαζε συνεχῶς τὰ χέρια του καὶ ὁ Πανάγαθος Θεὸς τοῦ τὰ ξαναγέμιζε ὅλο καὶ περισσότερο. Ἐλεγε χαρακτηριστικά: “Ἐνα δίνω κι ὁ Θεὸς δέκα μοῦ δίνει. Μόλις σκεφτῶ κάτι νὰ δώσω ἀμέσως ἡ ἀπάντηση τοῦ Θεοῦ μοῦ δίνει πολλαπλάσια”.

Τὸ ἀγιοπνευματικὸ χάρισμα, μὲ τὸ ὁποῖο ἰδιατέρως τὸν προίκισε ὁ Πανάγαθος Θεός, ἦταν τὸ διορατικὸ χάρισμα. Πολλὲς φορὲς προσφωνοῦσε μὲ τὸ ὄνομά τους ἀνθρώπους πὺ πρώτη φορὰ ἔβλεπε μπροστά του, γνῶριζε τὰ προβλήματα τῶν ἀνθρώπων προτοῦ τοῦ τὰ ἐκμυστηρευθοῦν, ἔβλεπε ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι τὰ πάθη καὶ τὶς ἁμαρτίες τους.

Κοντὰ του προσέτρεχαν γιὰ νὰ βροῦν βοήθεια καὶ παρηγοριὰ ἑκατοντάδες ἀπλοὶ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, μοναχοί, καθηγητὲς Πα-

νεπιστημίου, ἐπιστήμονες, δικαστὲς καὶ ἄλλοι ἀξιωματοῦχοι. Κι ὁ καθένας ἔβρισκε κοντὰ στὸν Ὅσιο Ἰάκωβο αὐτὸ πού ὄντως εἶχε ἀνάγκη. Ἡ παρουσία καὶ μόνο τοῦ Ὁσίου ἦταν, γιὰ ὅσους εἶχαν τὰ κατάλληλα μάτια νὰ δοῦν, παρουσία τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Πολλὰ πνευματικὰ γεγονότα ἀξιώθηκε νὰ ζήσει ὡς ἱερέας κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας. Ὅταν λειτουργοῦσε, “συλλειτουργοῦσε” μὲ Ἀγγέλους - μὲ Χερουβεὶμ καὶ Σεραφεὶμ - καὶ μὲ Ἁγίους, ὅπως ὁ ἴδιος ἀπεκάλυψε σὲ κάποια πρόσωπα. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Προσκομιδῆς ἔβλεπε Ἄγγελο Κυρίου νὰ παραλαμβάνει τὶς μερίδες τῶν μνημονευομένων καὶ νὰ τὶς ἐναποθέτει ὡς προσευχὲς στὸν θρόνο τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ. Ἄλλοτε πάλι ἔβλεπε κεκοιμημένους νὰ τοῦ ἐμφανίζονται καὶ νὰ τοῦ ζητοῦν νὰ βγάλει μερίδα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τους. Κάποιοι, ἐπίσης, τὸν εἶχαν δεῖ τὴν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας νὰ μὴν πατᾶ στὸ πάτωμα.

Τὸ μακάριο τέλος τῆς ζωῆς του

Παρὰ τὴν ἀσθενική του κράση, μέχρι τὰ πενήντα πέντε του χρόνια δὲν εἶχε κανένα πρόβλημα ὑγείας. Μετὰ τὰ πενήντα πέντε του, ὅμως, πέρασε πολὺ ἐπώδυνες ἀσθένειες (κιρσοὶ στὰ πόδια, προβλήματα στὸ ἔντερο, ἱλιγγοὶ κλπ.). Τὸ τελευταῖο πρόβλημα πού ἀντιμετώπισε ἦταν ἡ πάθηση τῆς καρδιάς

του (στις 13 Νοεμβρίου 1986 ὑπεβλήθη σὲ ἐπέμβαση τοποθέτησης βηματοδότη), ἓνα πρόβλημα πού τὸν ὀδήγησε τελικὰ στὴν ἄλλη ζωὴ.

Κοιμήθηκε στὶς 21 Νοεμβρίου τοῦ 1991, σὲ ἡλικία ἑβδομήντα ἐνὸς ἐτῶν, ἀνήμερα τῆς μεγάλης ἑορτῆς τῶν Εἰσοδίων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐν ὥρᾳ ἑξομολογήσεως μὲ τὸ πετραχήλι του στὸν λαιμὸ καὶ ἐνῶ περίμενε νὰ φθάσει στὸ Μοναστήρι ἀδελφὸς τῆς Μονῆς πού ἐκείνη τὴ μέρα χειροτονήθηκε διάκονος. Προείδε τὴν κοίμησή του, γι' αὐτὸ καὶ παρακάλεσε ἀγιορεΐτη ἱεροδιάκονο, πού εἶχε ἑξομολογήσει τὸ πρωὶ τῆς 21ης Νοεμβρίου, νὰ μείνει στὸ Μοναστήρι μέχρι τὸ ἀπόγευμα γιὰ νὰ τὸν “ντύσει”.

Τὸ τίμιο λείψανό του κατὰ τὴ διάρκειά τῆς κηδείας ἦταν λαμπερό, εὐκαμπτο καὶ ζεστό, φανερώνοντας τὴν ὀσιακὴ του ζωὴ καὶ τὸ ὀσιακό του τέλος καὶ ἀποτελώντας ζωντανὴ μαρτυρία γιὰ τὴν ἀγιότητά του.

Καὶ μετὰ τὴν ὀσιακὴ κοίμησή του συνεχίζει νὰ εὐεργετῇ τοὺς πιστοὺς μὲ τὴν παρηγορία πού ἔχει στὸν Πανάγαθο Θεὸ καὶ νὰ ἐπιτελεῖ πάμπολλα θαύματα.

Ἐπίσημη ἀγιοκατάταξη

Ἡ ἐπίσημη ἀγιοκατάταξη - ἀναγραφή στὸ Ἄγιολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Γέροντος Ἰακώβου ἔγινε ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως στὶς 27 Νοεμβρίου 2017. Ἡ μνήμη του ὀρίστηκε νὰ τελεῖται στὶς 22 Νοεμβρίου ἐκάστου ἔτους.

ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ - ΔΙΔΑΧΕΣ

Θεία Λειτουργία

“Οί άνθρωποι, παιδί μου, είναι τυφλοί και δὲν βλέπουν τὸ τί γίνεται μέσα στὸν ναὸ στῆ Θεία Λειτουργία ... Τί γίνεται μέσα στὸ Ἱερὸ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας!!! Μερικὲς φορὲς δὲν μπορῶ ν’ ἀντέξω, καὶ κάθομαι στὴν καρέκλα, ὅποτε ὀρισμένοι συλλειτουργοὶ νομίζουν ὅτι κάτι δὲν πάει καλὰ μὲ τὴν ὑγεία μου, ἀλλὰ δὲν ξέρουν τί βλέπω καὶ τί ἀκούω. Τί φτερούγισμα, παιδί μου, οἱ Ἄγγελοι! Μόλις ὁ Ἱερέας πεῖ τὸ “Δι’ εὐχῶν”, φεύγουν οἱ Οὐράνιες Δυνάμεις καὶ μέσα στὸ Ἱερὸ ἔχουμε ἀπόλυτη ἡσυχία”.

“Ὅταν προσκομίζω, βλέπω τὶς ψυχὲς ποὺ περνοῦν ἀπὸ μπροστά μου καὶ μὲ παρακαλοῦν νὰ τὶς μνημονεύσω. Καὶ νὰ θέλω νὰ τὶς ξεχάσω δὲν μπορῶ”.

“Ὅταν ὁ Ἱερεὺς βγάζει μερίδες καὶ μνημονεύει τὰ ὀνόματα τῶν πιστῶν στὴν Ἱερὰ Πρόθεση κατεβαίνει Ἄγγελος Κυρίου καὶ παίρνει τὴ μνημόνευση αὐτὴ καὶ τὴν πηγαίνει καὶ τὴν ἐναποθέτει στὸ Θρόνο τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ ὡς προσευχὴ γι’ αὐτοὺς ποὺ μνημονεύθηκαν. Σκεφθεῖτε λοιπὸν τί ἀξία ἔχει νὰ σὰς μνημονεύουν στὴν Ἁγία Πρόθεση”.

“Ὅταν κοινωνῶ τοὺς ἀνθρώπους ποτὲ δὲν βλέπω τὸ πρόσωπό τους, ἀλλὰ καμιά φορὰ μοῦ λέει ὁ λογισμὸς νὰ κοιτάξω τὸ πρόσωπο τῶν προσερχομένων στῆ Θεία Μετάληψη. Τότε βλέπω τὸ πρόσωπό τοῦ

ένος νὰ εἶναι ὄχι πρόσωπο ἀνθρώπου, ἀλλὰ νὰ ἔχει μορφή σκύλου, ἄλλου νὰ εἶναι σὰν μαϊμούς, ἄλλων νὰ ἔχουν διάφορες μορφές ζώων, φοβερές μορφές! Θεέ μου, λέω, ἀφοῦ εἶναι ἄνθρωποι πῶς ἔχουν πρόσωπα ζώων; Εἶναι καὶ μερικοὶ ποὺ ἔρχονται νὰ κοιωνήσουν μὲ πρόσωπο ἤρεμο καὶ ἰλαρὸ καὶ μόλις κοιωνήσουν λάμπει τὸ πρόσωπο τους σὰν τὸν ἥλιο”.

Ἀνατροφή παιδιῶν

Τόνιζε ὅτι μεγάλη σημασία στὴν πνευματικὴ ἐξέλιξη τῶν ἀπογόνων ἔχει ἡ πνευματικὴ κατάσταση καὶ ἡ βιοτὴ τῶν γονιῶν καὶ γενικὰ τῶν προγόνων τους. Συνιστοῦσε στοὺς γονεῖς νὰ προσέχουν τὴ ζωὴ τους, ὅσο τὸ δυνατόν, καὶ νὰ συμβουλεύουν τὰ παιδιά τους νὰ συναναστρέφονται καὶ νὰ συνάπτουν σχέσεις μὲ παιδιά ἐναρέτων οἰκογενειῶν. “Ἐχει μεγάλη σημασία ἡ ρίζα”, ἔλεγε.

Στοὺς γονεῖς ποὺ ρωτοῦσαν “τί νὰ κάνουμε τὰ παιδιά μας, ὅταν δὲν ἀκοῦνε” τοὺς ἔλεγε: “Προσευχὴ θὰ κάνετε μὲ πίστη, θὰ τὰ νουθετήσετε κι ὅσο μπορεῖτε μὲ τὴν ἀγάπη, μὲ τὸν καλὸ τρόπο. Γιατί, μὲ συγχωρεῖτε, μὲ τὸ αὐστηρὸ δὲν πάει. Γιατὶ σοῦ λέει σηκώνομαι καὶ φεύγω καὶ πάει ... κι εἶναι Σόδομα καὶ Γόμορρα καὶ κάτι χειρότερα”.

Φροντίδα για την ψυχή

“Βλέπω καθημερινῶς τὸν τάφο, ὅτι εἶμαι θνητὸς ἄνθρωπος. Ἀλλὰ μέσα σ’ αὐτὸ τὸ θνητὸ σαρκίο κατοικεῖ ψυχή ἀθάνατος. Φροντίζω γιὰ τὴν ψυχή μου πὺ εἶναι πράγμα ἀθάνατο. Γι’ αὐτό, παιδιὰ μου, κι ἐσεῖς νὰ φροντίζετε γιὰ τὴν ψυχή σας κοντὰ στοὺς πατέρες τῆς Ἐκκλησίας”.

ΘΑΥΜΑΣΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ - ΘΑΥΜΑΤΑ

Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Εὐαγγελίου Λέκκου “Γέρων Ἰάκωβος Τσαλίκης (1920-1991)”:

“Μιὰ φορά, στὸ ἀσκητήριο, ἀφοῦ ἔψαλε τὴν Παράκληση, ἄρχισε νὰ διαβάζει τὸ Ψαλτήρι. Ὕστερα νὰ ἐπαναλαμβάνει τὸ “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ ...”. Ἐνῶ δὲ ἔνιωθε μέσα του ψυχικὴ εὐφορία καὶ ἀγαλλίαση, ξαφνικὰ γέμισε ἡ σπηλιὰ σκορπιούσ. Πρὸς στιγμὴν φοβήθηκε. Κατάλαβε ὅμως ὅτι ἦταν δαίμονες μεταμορφωμένοι. Καὶ μὲ πίστη εἶπε: “Μέχρι ἐδῶ, ἐκεῖ θὰ σταθεῖτε. Δὲν θὰ πλησιάσετε ἄλλο!”. Παίρνοντας μάλιστα μιὰ μικρὴ πέτρα ἔκανε γύρω του ἕναν κύκλο καὶ διέταξε τοὺς σκορπιούσ - δαίμονες νὰ μὴν τὸν πλησιάσουν περνώντας αὐτὸν τὸν κύκλο. Ὅπως καὶ ἔγινε”.

“Συχνὰ ἔκανε στὰ γύρω χωριὰ περιοδεῖες, ἔχοντας μαζί του τὴν τιμία κἀρα τοῦ Ὁσίου Δαυὶδ, προ-

κειμένου νά προσκυνήσουν οί χριστιανοί. Πήγαινε πάντοτε μέ τά πόδια, άφού άλλωστε δέν ύπήρχε τότε άλλος τρόπος ... Τήν άνοιξη του 1955 πήγαινε περπατώντας στο Σπαθάρι και τή Ζωοδόχο Πηγή, άπόσταση πέντε και πλέον ώρων. Λίγο πριν φτάσει άρχισε νά βρέχει. Ο π. Ιάκωβος άνησύχησε ότι άμα βρέχει ή τιμία κάρα θα πάθει ζημιά, πράγμα που τή θεωρούσε ιεροσυλία. Έσφιξε στην άγκαλιά του τήν κάρα, έσκυψε τή σώμα του για νά τήν προστατέψει άπό τή βροχή και προσευχήθηκε γι' αυτό στον Όσιο Δαυίδ. Και ιδού τή θαύμα. Ένώ γύρω του έπεφταν άσταμάτητα χοντρές σταγόνες δυνατής βροχής, ό ίδιος και ή τιμία κάρα δέν βρέχονταν! Έφτασε στον προορισμό του στεγνός και ευγνώμων για τήν επέμβαση του προστάτη Αγίου.

Κατά τήν έπιστροφή του άπό τά δύο χωριά στο Μοναστήρι τόν πρόλαβε ή νύχτα. Αποφάσισε νά κόψει δρόμο, άκολουθώντας κάποια μονοπάτια. Έπειδή όμως τή σκοτάδι ήταν πηχτό, χάθηκε μέσ στο δάσος. Και πάλι ζήτησε μέ τόν τρόπο του τήν επέμβαση του Οσίου Δαυίδ. Έρθε ένα φωτάκι έμπρός του, τόν πήγε στο σωστό μονοπάτι μέχρι τή Μονή”.

Άπό τή βιβλίο τής Ι. Μονής Οσίου Δαυίδ Γέροντος “Ένα άγιος Γέροντας - Ο μακαριστός π. Ιάκωβος”:
“Δύο - τρεις νεαροί παρακάλεσαν τόν Γέροντα νά τούς συνοδεύσει μέχρι τή άσκητήριο του Οσίου Δαυίδ, μη γνωρίζοντας ότι αυτό είναι άδύνατο λόγω

τῶν ἀσθενειῶν του. Ὁ Γέροντας τοὺς εἶπε: Ξεκινήστε ἐσεῖς, παιδιά μου, κι ἐγὼ ἔρχομαι. Ὅταν μετὰ ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα γρήγορης πεζοπορίας ἔφτασαν στὸ ἀσκητήριο, βρῆκαν μέσα τὸν Γέροντα νὰ τοὺς περιμένει. Κατάπληκτοι ἄρχισαν νὰ τὸν ρωτᾶνε. Πότε ἦλθες, Γέροντα, τόσο γρήγορα; Δὲν σὲ εἶδαμε νὰ μᾶς προσπεράσεις στὸν δρόμο κ.λπ. Καὶ ὁ Γέροντας: Ἦλθα, παιδιά μου, ἦλθα”.

“Τὴν ὥρα πού σήκωσε ὁ κόσμος τὸ φέρετρο καὶ τὸ περιέφερε γύρω ἀπὸ τὸν ναό, κάποιοι πού στέκονταν πάνω σ’ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἐξώστες τῆς Μονῆς εἶδαν τὸ φέρετρο νὰ γίνεται γυάλινο, νὰ ἀπαστραπτει καὶ τὸν Γέροντα νὰ σηκώνεται καὶ νὰ εὐλογεῖ τὸν κόσμο!”

“Ἡ Γερόντισσα Μακαρία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Γερασίμου στὸ Λουτράκι Κορινθίας μᾶς διηγήθηκε γιὰ μιὰ κυρία καρκινοπαθὴ μὲ πολλὲς χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις πού ἐπισκέφθηκε τὸ Μοναστήρι τῆς ἀπελπισμένη, γιατί ὁ ὄγκος εἶχε ξαναεμφανισθεῖ στὸ χέρι τῆς αὐτὴ τῆ φορὰ καὶ οἱ γιατροὶ τῆς συνέστησαν χειρουργεῖο. Ἐκείνη τῆ στιγμῇ ἡ Γερόντισσα διάβαζε τὴ βιογραφία τοῦ Γέροντα καὶ τῆ συμβούλεψε νὰ σταυρώσει τὸ χέρι τῆς μὲ τὴ φωτογραφία του καὶ νὰ τὸν παρακαλέσει. Τὸ ἐπόμενο πρωὶ ὁ ὄγκος ἐξαφανίστηκε”.

“Ὁ κ. Γεώργιος Στεργίου ἀπὸ τὴ Λίμνη Εὐβοίας ἔβγαλε στὸ τέλος Αὐγούστου 1993 ἕνα σκληρὸ καὶ μεγάλο ὄγκο λίγο πιὸ κάτω ἀπ’ τὴν κοιλία του. Ὁ

γιατρός πού επισκέφθηκε τοῦ συνέστησε νά τοῦ τόν ἀφαιρέσουν. Ὁ κ. Γεώργιος, πιστός ἄνθρωπος, ἄρχισε τότε νά παρακαλεῖ μέ δάκρυα τόν Ὅσιο Δαυίδ καί τόν Γέροντα Ἰάκωβο νά τόν βοηθήσουν. Στά μέσα Σεπτεμβρίου ἔταξαν μέ τή σύζυγό του καί πήγαν στήν Παναγία τῆς Τήνου νά τήν παρακαλέσουν. Τό δεύτερο βράδυ τῆς ἐκεῖ παραμονῆς τους βλέπει στόν ὕπνο του τόν Γέροντα Ἰάκωβο νά λάμπει ὅπως ὁ χρυσός καί νά κρατᾶ στό χέρι του τρεῖς γάζες. “Ἦρθα, κ. Γιώργο μου, νά σέ χειρουργήσω. Μή στενοχωριέσαι”, τοῦ εἶπε. Αὐτό ἦταν. Ὅταν τὸ πρωὶ ξύπνησε, ὡ τοῦ θαύματος, ὁ ὄγκος εἶχε ἐξαφανισθεῖ. Μετά λίγες ἡμέρες ἦρθε μέ τή σύζυγό του στή Μονή, ἔτρεξαν στόν τάφο τοῦ Γέροντα καί συγκινημένοι τόν εὐχαριστοῦσαν ἀπὸ τὴν καρδιά τους”.

Ἄλλα θαυμαστά γεγονότα

Α) Ὁ Α.Μ. καί ἡ σύζυγός του Α.Χ. εἶχαν τάξει τὸ πρῶτο τους παιδί στόν Ὅσιο Δαυίδ. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ τοκετοῦ τὸ βρέφος παρουσίασε μὴκῶνιο μέ συμπτώματα ἀνοξίας. Ὁ παιδίατρος τῆς κλινικῆς διέγνωσε πὼς τὸ παιδί ἐξαιτίας αὐτοῦ θὰ ἀργούσε νά περπατήσει. Ὅταν ἔγινε τριῶν μηνῶν, οἱ γονεῖς του τὸ πήραν γιὰ ἐξέταση στόν εἰδικὸ παιδονευρολόγο κ. Μ.Γ. Ἡ διάγνωσή του ἦταν ἐπίσης ὅτι τὸ παιδί εἶναι μὲν ἔξυπνο, θὰ ἀργήσει ὅμως νά περπατήσει ἴσως ὅταν θὰ γίνει τριῶν ἐτῶν.

Ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ ἐξέφρασε ἀμέσως τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ὁσίου Δαυίδ τοῦ Γέροντος στὴν Εὐβοία, γιὰ νὰ δοῦν τὸν Γέροντα Ἰάκωβο πὺ ἦταν ὁ πνευματικὸς τους. Πράγματι, ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας, ἔφθασαν στὸ Μοναστήρι, χωρὶς νὰ ἔχουν προηγουμένως ἐνημερώσει τὸν Γέροντα. Ὁ Γέροντας Ἰάκωβος, ὡστόσο, τοὺς περίμενε στὴν εἴσοδο τῆς Μονῆς. Μόλις εἶδε τὴν Α.Χ. μὲ τὸ βρέφος στὴν ἀγκαλιά, πρὶν αὐτὴ προλάβει νὰ τοῦ πει τὰ γεγονότα, ὁ Γέροντας εὐλογώντας τὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ ἔλεγε: “Πῶ! Πῶ! Ποδαράδες ὁ Δαυίδ· ἐννέα μηνῶν θὰ τρέχει”. Ἡ Α.Χ. προσπάθησε νὰ τοῦ ἐξηγήσει τί εἶχε συμβεῖ, ἀλλὰ ὁ Γέροντας συνέχισε νὰ εὐλογεῖ τὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ λέει: “Αὐτὸς ἐννέα μηνῶν θὰ τρέχει”. Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε! Ὅπως ἀκριβῶς εἶπε ὁ Γέροντας, ὁ Δαυίδ μόλις ἐννέα μηνῶν ἔτρεχε. Σήμερα εἶναι ἤδη 25 χρονῶν καί, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν ἔχει κανένα πρόβλημα ὑγείας.

Β) Τὸ 1984 ὁ Α.Μ., φοιτητὴς τῆς Νομικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, ἐπισκέφθηκε τὸ Μοναστήρι τοῦ Ὁσίου Δαυίδ τοῦ Γέροντος στὴν Εὐβοία. Ὁ Γέροντας Ἰάκωβος ἦταν ὁ πνευματικὸς του. Ὁ Γέροντας ἐξομολογοῦσε στὸν Ναὸ τοῦ Ὁσίου Δαυίδ μπροστὰ ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Τιμίου Προδρόμου τοῦ τέμπλου, ὅπως συνήθιζε. Πῆγε καὶ ὁ Α.Μ. νὰ ἐξομολογηθεῖ. Κάποια στιγμή κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐξομολόγησής,

ὁ Γέροντας, δείχνοντας τὴν εἰκόνα τοῦ Ὁσίου Δαυὶδ στὸ τέμπλο δίπλα ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, λέει στὸν Α.Μ.: “Α. μου πιστεύεις ὅτι ὁ Ἅγιος Δαυὶδ εἶναι παρών, εἶναι ἐδῶ; Ὁ Α.Μ. ἀπάντησε: “Ναί, Γέροντα, πιστεύω”. Ὁ Γέροντας συνεχίζοντας τοῦ λέει: “Πήγαινε καὶ αὐτὰ πού μοῦ εἶπες νὰ τοῦ τὰ πεῖς, καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζεσαι”. Ὁ Α.Μ. δίστασε καὶ παρεκάλεσε τὸν Γέροντα νὰ τὰ πει αὐτός. Τότε ὁ Γέροντας σηκώθηκε, πήρε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Α.Μ. καὶ πήγαν μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Ὁσίου Δαυὶδ. Ἐκεῖ ἄρχισε ὁ Γέροντας νὰ μιλά μὲ τὸν Ὁσιο σὰν νὰ ἦταν παρών, σὰν νὰ ἦσαν δύο καλοὶ φίλοι. Τοῦ μίλησε καὶ γιὰ τὶς δυσκολίες τοῦ Α.Μ. Ὅταν τελείωσε, λέει στὸν Α.Μ.: “Τώρα μᾶς ἄκουσε, μὴ φοβάσαι, ὅλα θὰ πάνε καλά”. Τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐπέστρεψαν στὴ θέση τους μπροστὰ ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Τιμίου Προδρόμου (ἀπόσταση γύρω στὸ ἐνάμισι μέτρο). Πρὶν προλάβουν νὰ ποῦν ὅ,τιδήποτε, ἡ εἰκόνα τοῦ Ὁσίου Δαυὶδ τράνταξε καὶ ὁ Α.Μ. τρόμαξε. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Γέροντα ἦταν: “Μὴ φοβάσαι, παιδί μου, ὁ Ἅγιος ἦταν ἐδῶ, μιλήσαμε καὶ τώρα μᾶς χαιρέτησε”.

Γ) Ὁ Α.Μ. σὰν φοιτητῆς ἐπισκεπτόταν τὸν Γέροντα Ἰάκωβο ἀρκετὰ συχνά, ἀφοῦ ἦταν ὁ πνευματικὸς του. Σὲ μιὰ ἐπίσκεψή του ἦταν ἀρκετὰ προβληματισμένος, διότι ἐπιστρέφοντας στὴν Ἀθήνα δὲν εἶχε χρήματα νὰ πληρώσει ἐνοίκια καὶ λογαριασμούς, ἀλλὰ στὸν Γέροντα δὲν εἶπε τίποτε, οὔτε θέλησε μὲ

ὅποιοδήποτε τρόπο νὰ τοῦ δείξει τὸν προβληματισμό του. Τὴν παραμονὴ πού θὰ ἔφευγε, τὸν φώναξε ὁ Γέροντας καὶ βγάζοντας ἓνα φακελάκι ἀπὸ τὴ τσέπη του τοῦ λέει: “Α. σὲ παρακαλῶ, πᾶρε αὐτό, θὰ σοῦ χρειαστεῖ”. Ὁ Α.Μ. ἀπάντησε: “Γέροντα μου, δὲν εἶναι ἀνάγκη ...”. Ὁ Γέροντας, ὅμως, ἔκανε πὼς δὲν ἄκουσε. Ὅταν ἀργότερα ὁ Α.Μ. ἄνοιξε τὸ φακελάκι, διεπίστωσε ὅτι περιεῖχε 50.000 δραχμές. Ἀμέσως πῆγε στὸν Γέροντα καὶ τοῦ λέει: “Γέροντά μου, αὐτὸ πού μοῦ δώσατε ἔχει λεφτὰ μέσα, πολλὰ λεφτὰ”. Ὁ Γέροντας ἀπάντησε: “Τὸ γνωρίζω, Α. παιδί μου, τὰ χρειάζεσαι, τὰ ἔχεις ἀνάγκη. Καὶ ὅταν χρειαστεῖς κάτι νὰ μοῦ λές”.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Λιβισίου τὸν γόνον καὶ Εὐβοίας τὸ καύχημα,
τὸν τῆς Ἐκκλησίας φωστήρα
μοναστῶν τε ὑπόδειγμα·
Ἰάκωβον τὸν νέον ἀσκητὴν
καὶ οἶκον ἀρετῶν ἐπιφανή,
συνελθόντες εὐφημοῦμεν
ἐν κατανύξει καρδίας κραυγάζοντες·
δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ,
δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι,
δόξα τῷ δεδωκότι σε ἡμῖν πρέσβυν ἀκοίμητον.

**ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ
ΘΕΟΦΟΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ**

ΙΑΚΩΒΟΝ

**ΤΟΝ ΕΝ ΤΗ ΙΕΡΑ_Ι ΜΟΝΗ_Ι
ΟΣΙΟΥ ΔΑΒΙΔ ΤΟΥ «ΓΕΡΟΝΤΟΣ»
ΕΝ ΕΥΒΟΙΑ_Ι ΑΣΚΗΣΕΙ ΚΑΙ
ΑΡΕΤΗ_Ι ΕΚΛΑΜΨΑΝΤΑ**

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, τὸ Κύριε εισάκουσον, μεθ'
ὃ τὸ Θεὸς Κύριος ὡς συνήθως καὶ τὸ ἐξῆς:

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.
Ὅσιακῶς καὶ θεαρέστως βιώσας
καὶ ἐκ παιδὸς προσκολληθεὶς τῷ Κυρίῳ,
σὺ ἐπ' ἐσχάτων ἔλαμψας Ἰάκωβε·
ἔργοις σου ἐδόξασας τὸν Θεὸν καὶ ἀσκήσει
πάσαν ἀρετὴν, σοφέ, φιλοτίμως ἐκτήσω·
διὸ τοὺς σὲ τιμώντας ἐκ ψυχῆς,
σῶξε κινδύνων καὶ πάσης κακώσεως.

Δόξα Πατρὶ. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον.

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε, Θεοτόκε,
τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι·

εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα,
τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων;
τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους;
Οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ·
σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου.
Ὡιδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδοῦσας.

Παθῶν μου τὸ σκότος καὶ τὴν ἀγλύν,
πάσαν ἁμαρτίαν καὶ κακίαν φθοροποιόν,
Ἰάκωβε Πάτερ θεοφόρε,
ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἐν τάχει ἀπέλασον.

Θεράπευσον Πάτερ ὀδυνηρὰς
νόσους καὶ κακώσεις καὶ ἀπάλλαξον συμφορῶν,
Ἰάκωβε θεῖε, ταῖς λιταῖς σου
τοὺς ἐν ψυχῇ ταπεινῇ σοὶ προσφεύγοντας.

Θαυμάτων τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ
ἀπέιληφας, Πάτερ, ὡς λατρεύσας τούτῳ πιστῶς
διὸ καὶ παρέχεις τὰς ἰάσεις
τοῖς δεομένοις καὶ σὲ ἱκετεύουσι.

Θεοτοκίον.

Πανάμωμε Κόρη, σκέπην τὴν σὴν
καὶ τὴν προστασίαν μὴ μακρύνῃς νῦν ἀφ' ἡμῶν,
τῶν ἐν ἀπογνώσει σοὶ βιώντων,
Ἄγνη Παρθένε, τοὺς δούλους σου λύτρωσαι.

Ωιδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἐκ παντοίων κινδύνων καὶ πειρασμῶν, Ὅσιε,
τοὺς προσκαλουμένους σε σῶζε τῇ μεσιτείᾳ σου
καὶ ἐν εἰρήνῃ αὐτοὺς καὶ ἡσυχίᾳ τὸν βίον
διανύειν πάντοτε δίδου, Ἰάκωβε.

Ἐπισκέψων θείων καὶ θαυμαστῶν, ἔνδοξε,
σὺ παρὰ Θεοῦ ἠξιώθης καὶ γὰρ ἐδόξασας
τῇ πολιτείᾳ σου τῇ θεαρέστῳ, παμμάκαρ,
τὸν Θεόν, Ἰάκωβε, ὃς νῦν δοξάζει σε.

Ἀνατείλας ἐν κόσμῳ ὥσπερ ἀστήρ ἕξοχος,
πάντας καταναγάζεις ἀκτίσι ταῖς τῶν θαυμάτων σου
ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς καὶ ὀδηγεῖς καὶ ἰθύνεις
τοὺς πιστῶς προστρέχοντας, Πάτερ, τῇ αἴγλῃ σου.

Θεοτοκίον.

Τῶν χαρίτων τῶν θείων, Μήτηρ Θεοῦ, ἔμπλεως
ὄντως γενομένη χορήγει πᾶσι βοήθειαν,
τοῖς σοὶ προσφεύγουσι καὶ αἰτουμένοις, Παρθένε,
σοῦ Υἱοῦ τὸ ἔλεος καὶ τὴν συμπάθειαν.

Περίσῳζε ταῖς σαῖς λιταῖς ἐκ κινδύνων
καὶ νοσημάτων τοὺς ἐν πίστει θεορῆθῃ πρὸς σὲ αἰεὶ
καταφεύγοντας, Ἰάκωβε Πάτερ, καὶ σε τιμώντας.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε, Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν
καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.
Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμῆ.
Ὡς ἔχων πολλὴν παρηρησίαν πρὸς Κύριον,
δυσώπει αὐτὸν συγχώρησιν παρέχεσθαι ἡμῖν
ἀμαρτάνουσι,
θεοφόρε Ἰάκωβε, πρόφθασον,
σέ γάρ ἐν δάκρυσι καὶ στεναγμοῖς,
ὡς θεῖον Πατέρα ἰκετεύομεν.

Ὡιδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.
Πειρατήρια, Ἄγιε,
καὶ δοκιμασίας μου ἀπομάκρυνον,
οἷσπερ φθόνῳ ὁ μισόκαλος
πάντοτε πειρᾶται ἀφαρπάσαι με.

Περισκέπων, Ἰάκωβε,
τὴν Μονὴν Ὁσίου Δαβὶδ τοῦ Γέροντος,
μὴ ἐλλείπης παρεχόμενος
εὐλογίαν σὴν πᾶσι μονάζουσι.

Δαιμονῶντας διέσωσας
ἐκ κυριαρχίας καὶ πλάνης δαίμονος,
σαῖς εὐχαῖς καὶ ἐπικλήσεσι
ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὦ Ἰάκωβε.

Θεοτοκίον.
Σὴν βοήθειαν, Ἄχραντε,
καὶ σὴν προστασίαν ἐμοὶ κατάπεμψον,

καταστέλλουσα τὸν ταραχὸν
τῶν πολλῶν παθῶν μου, Παναμώμητε.

ᾠδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Δώρησαι ἡμῖν
τοῖς θερμῶς σε ἱκετεύουσι,
Πάτερ Ὅσιε, καρδίας συντριβήν,
ὡς καρποὺς τῆς μετανοίας κομισώμεθα.

Φώτισον ἡμῶν

τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν
τῇ πρεσβείᾳ σου πρὸς Κύριον, σοφέ,
καὶ ὁδὸν τῶν ἐντολῶν βαδίζειν ἴθυνον.

Σπεῦσον πρὸς φωνὰς

ἱκετῶν σου, ὦ Ἰάκωβε,
καὶ παράσχου τὰ αἰτήματα αὐτοῖς,
σὲ γὰρ ἔχομεν πιστοὶ πρέσβυν ἀκοίμητον.

Θεοτοκίον.

Πρόσδεξαι ἡμῶν

τὰς δεήσεις καὶ τὴν ὕμνησιν,
ταπεινῶς προσαγομένας σοι, Ἄγνή,
σὺ γὰρ πέλεις ἡμῶν τείχος καὶ ἀσφάλεια.

ᾠδὴ στ΄. Τὴν δέησιν.

Κατέχων ταῖς χερσί, θεόσοφε,
τὴν Δαβίδ τοῦ θείου Γέροντος κάραν,

πανευλαβῶς τὰς ἰάσεις παρείχες
τοῖς δεομένοις πιστοῖς καὶ ἀνέτρεπες
πνευμάτων πάντων πονηρῶν μεθοδείας,
Ἰάκωβε, χάριτι.

Παννύχους ταῖς προσευχαῖς καὶ στάσεσιν
ἐν σπηλαίῳ τῷ Θεῷ προσωμίλεις·
σὲ δὲ ἀστήρ κατεφώτιζε θεῖος
καὶ τὴν ὁδὸν ἐμφανῶς σοι ἐδείκνυε·
διὸ Ἰάκωβε κλεινέ, καὶ ἡμᾶς φωτισθῆναι ἰκέτευε.

Ἰπὴνεγκας ἐν ζωῇ, μακάριε,
νοσημάτων τὰς πικρὰς ἀλγηδόνας·
ἀλλ' ἐκαρτέρησας ὥσπερ ἀδάμας,
μετὰ χαρᾶς ὑπομείνας τοὺς σκόλοπας·
διὸ ὡς δόκιμος χρυσὸς ταῖς βασάνοις
ἐξέλαμψας, Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Κατάστειλον τῶν παθῶν μου τὸν σάλον
καὶ ψυχῆς μου ταραχὴν καὶ ὀδύνην,
καὶ πειρασμῶν διασκέδασον νέφος
καὶ ἐκ δαιμόνων ὀγλήσεως λύτρωσαι·
σὺ πρόφθασον, Μήτηρ Θεοῦ, καὶ διάσωσον πρῶν
ἀπολέσθαι με.

Περίσφζε ταῖς σαῖς λιταῖς ἐκ κινδύνων
καὶ νοσημάτων τοὺς ἐν πίστει θεορμῇ πρὸς σὲ

ἀεὶ καταφεύγοντας, Ἰάκωβε Πάτερ,
καὶ σε τιμώντας.

Ἄχραντε, ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως,
ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον,
ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Σὲ τὸν Εὐβοίᾳ ἀσκήσει ἐκλάμπαντα,
τὸ Ἐκκλησίας Χριστοῦ ἄνθος εὖοσμον,
ὧδαῖς τῶν ἁσμάτων δοξάζομεν
καὶ ἱκετεύομεν νόσων καὶ θλίψεων
ἡμᾶς σῶζε, θεῖε Ἰάκωβε.

Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Πάντα
μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου· καὶ οὐδεὶς
ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰμὴ ὁ Πατὴρ· οὐδὲ τὸν Πατέρα
τις ἐπιγινώσκει, εἰμὴ ὁ Υἱός, καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ Υἱὸς
ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ
πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν
ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶξός

εἰμι, καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστός, καὶ τὸ
φορτίον μου ἑλαφρόν ἐστιν.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σου Ὁσίου...
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ.β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Στίχος: Ἐλέησον με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Ἄδυτον φωστήρᾳ σε ἐκ τῆς Ἐώας φανέντα,
ἐν Εὐβοίᾳ λάμπαντα καὶ καταγλαΐσαντα τὴν ὑφήλιον,
οἱ πιστοί, Ὅσιε, ὕμνοις ἐγκωμίων
καταστέφομεν αἰτούμενοι,
σὴν χάριν δώρησαι καὶ ἐκ περιστάσεων λύτρωσαι,
τὰς θλίψεις καὶ νοσήματα τῶν σῶν ἱκετῶν ἀποδιώξον,
ῥώσιν τε παράσχου, Ἰάκωβε, ὡς φίλος τοῦ Χριστοῦ,
τοῖς εὐλαβῶς εἰς τὸν τάφον σου προσιούσιν, ἔνδοξε.

Ὁ ἱερεὺς τό, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Ὡιδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Μιμητῆς τῶν Ὁσίων
ἐχρημάτισας, Πάτερ, ἀπὸ σπαργάνων τῶν σῶν
καὶ γὰρ ἐν ἔξορίᾳ,
ἀσκήσει καὶ πτωχεῖα τὸν σὸν βίον διήνυσας,
εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, Ἰάκωβε τρισμάκαρ.

Προσευχῇ καὶ νηστεία
σὴν ψυχὴν ἀπεκάθηρας καὶ ἐλάμπρυνας·
συντόνω δ' ἄγρυπνία
Θεῷ εὐαρεστήσας παρ' αὐτοῦ νῦν ἀπείληφας
τὸ στέφος ὡς νικητῆς, Ἰάκωβε θεόφρον.

Τῷ Θεῷ ἐλειτούργεις
καὶ θυσίαν προσέφερες τὴν ἀναίμακτον·
Ἀγγέλους καὶ Ἁγίους
παρόντας κατοπτέυων, οἷς προφρόνως συνέψαλλες·
ὁ τῶν Πατέρων Θεός, εὐλογημένος πέλεις.

Θεοτοκίον.

Τὴν σὴν χάριν, Παρθένε,
τοῖς πιστῶς αἰτουμένοις καὶ τὴν ἀντίληψιν
ἀπόστειλον καὶ σῶσον
αὐτοὺς ἐκ τῶν κινδύνων, τῶν κακῶν καὶ τῶν θλίψεων,
καὶ δέξαι νῦν παρ' αὐτῶν τοὺς ὕμνους εὐχαρίστως.

Ὡιδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Σκέπε καὶ σῶζε τὴ πατρικῆ σου μερίμνη
τοὺς πιστῶς σοι προστρέχοντας, Πάτερ,
κατευθύνων τούτους πρὸς τρίβους σωτηρίας.

Φρούρει, ὦ Πάτερ, καὶ πατρικῶς ἐπισκόπει
σὴν Μοῆν Δαβὶδ τοῦ Γέροντος παρέχων
θεῖαν εὐλογίαν τοῖς ἐν αὐτῇ βιοῦσι.

Δίδου ἀπαύστως τὴν συμπαθὴ ἀρωγὴν σου
πάσαις χήραις, ὀρφανοῖς καὶ ἐνδεέσιν·
οἶδας γὰρ φροντίζειν τῶν σοὶ προσερχομένων.

Θεοτοκίον.

Λύτρωσαι, Κόρη, τὴν παναθλίαν ψυχὴν μου,
χορηγοῦσα μοι ὄμβρους δακρῶν,
ὅπως ἀποπλύνω τὸν ῥύπον τῶν παθῶν μου.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Κακώσεως καὶ βλάβης ἐχθρῶν ἀοράτων
καὶ ὄρατῶν, θεῖε Πάτερ Ἰάκωβε,
ῥύου τὴν ποιμνὴν σου ταύτην τὴν σὲ γεραίρουσαν.

Φωστὴρ τῶν μοναζόντων ἐν καιροῖς ἐσχάτοις
σὺ ἀπλανὴς ἀνεδείχθης, Ἰάκωβε,
τὰς πρὸς Θεὸν ἀναβάσεις τούτοις δεικνύμενος.

Ὅσίοις ἠριθμήθης, σὺν αὐτοῖς χορεύων
καὶ ἀνυμνῶν τὴν Τριάδα τὴν ἀναρχον·
ἀεὶ ἰκέτευε ταύτην ὑπὲρ τῶν τέκνων σου.

Θεοτοκίον.

Δοξάζομέν σε, Κόρη, τὴν Θεοῦ Μητέρα,
τὴν τὸ ἀνθρώπινον γένος δοξάσασαν·
τῷ σῶ γὰρ τόκῳ οἱ πάντες ζωῆς ἐτύχομεν.

Τὸ Ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ μεγαλυνάρια.

**Χαίροις τῆς Εὐβοίας ὁ θησαυρὸς
καὶ τῶν μοναζόντων ἀντιλήπτωρ καὶ ὁδηγός·
χαίροις Ἐκκλησίας ὠραῖσμα τὸ νέον,
Ἰάκωβε θεόφρον, πάντες ὑμνοῦμέν σε.**

**Χαίροις τῶν Ὁσίων ὁ χαρακτήρ
καὶ τῶν ἀσκουμένων στήλη ἔμπυχος καὶ εἰκόν·
σὺ γὰρ ἀναβάσεις διέθου σὴ καρδία
καὶ πρὸς Θεὸν ἀνήλθες, θεῖε Ἰάκωβε.**

**Πάντας θεραπεύεις ἐκ χαλεπῶν
νοσημάτων, Πάτερ, καὶ παρέχεις πᾶσι πιστοῖς
ῥῶσιν καὶ ὑγίειαν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων,
ὡς γνήσιος θεράπων Χριστοῦ, Ἰάκωβε.**

**Χάριν μεταδίδως σὺ τοῖς πιστῶς
τῷ σεπτῷ σου τάφῳ προσιοῦσι καὶ ταπεινῶς
τὴν σὴν αἰτουμένοις βοήθειαν καὶ σκέπην,
Ἰάκωβε παμμάκαρ, Εὐβοίας καύχημα.**

**Χαίρων πρὸς ἀγῶνας ἀσκητικοὺς
ἐχώρησας Πάτερ, οὐρανόφρων ἀναδειχθεὶς,
πάντα τὰ ἡδέα ἀφέμενος καὶ ἄνω
τὸν νοῦν σου ἀνυψώσας, ὄφθης ισάγγελος.**

**Φρούρει καὶ συντήρει τὴν ἱεράν
Μονὴν σου, τρισμάκαρ, ἐκ παντοίων ἐπιβουλῶν,**

τὴν σὲ κεκτημένην θερμότατον προστάτην
Δαβίδ τῷ θείῳ ἅμα, Πάτερ Ἰάκωβε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαὶ ...

Τὸ τρισάγιον, τὰ συνήθη τροπάρια, ἐκτενῆς καὶ
ἀπόλυσις, μεθ' ἧν τὸ ἐξήης:

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Σκέπε τοὺς ἐλθόντας εὐλαβῶς
καὶ παρακαλοῦντας σε πίστει, θείε Ἰάκωβε,
πάντας τε προσάτευσον καὶ περιφρούρησον
ἐκ παντοίων κακώσεων καὶ ἀρρωστημάτων,
σὴν Μονὴν δέ, Ἅγιε, ἐν ἧ ἐνήθλησας,
φρούρει καὶ περισώξε σῶαν
ἐκ παντὸς κακοῦ καὶ κινδύνου,
ταῖς θεοπειθέσιν ἰκεσίαις σου.

Δέσποινα πρόσδεξαι ...
Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου ...

Ὁ ἱερεὺς, Δι' εὐχῶν ...

Δίστιχον.

Πτωχὴν δέξαι ὕμνησιν ἐκ Δημητρίου σοι, θείε
Ἰάκωβε, προσενεχθεῖσαν.

Ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος μαζί με τὸν Πανιερώτατο
Μητροπολίτη μας κατὰ τὸ ἔτος 1989.